

Alma Đinis Trutović, govor pri primanju Priznanja „Krunoslav Sukić“ 2016

Dragi prijatelji prije svega, a potom uvaženi predstavnici vladinih i nevladinih organizacija, cijenjeni mirovnjaci, dame i gospodo! Dozvolite mi da se predstavim kroz nekoliko crtica, približim sreću naših članova projekta *Mreže Yu Peace* nastale primitkom vašeg maila. Ja sam Alma Đinis Trutović, dolazim iz Tuzle, tu iz susjedne Bosne i Hercegovine i obnašam funkciju regionalnog koordinatora projekta *Mladi ujedinjeni u miru* koji već preko 20 godina uspješno okuplja mlade ljude iz tri države i pet gradova. Pripala mi je velika čast i zadovoljstvo upravo u ime članova naše Mreže i svima vama, a najprije Centru za mir iz Osijeka, izraziti naše zadovoljstvo i sreću zbog *Priznanja za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“ 2016*. Veliku zahvalnost mi zapravo dugujemo i začetnicima projekta gospođi i gospodinu Hanne i Klausu Vacku, gospođama Helgi Dieter i Brigitte Kläß, zatim desetinama koordinatora, shiatzu masažera, kao i stotinama regionalnih voditelja i voditeljica, asistenata i prevodioca koji su sve ove godine radili volonterski, ali s neopisivom ljubavi. Svako od njih je utkao djelić sebe i zbog toga i svoje energije zbog čega je ova priča tako posebna. Zahvalni smo i donatorima iz Njemačke, mahom su to bili penzioneri koji su odvajali sredstva za nepoznatu djecu, ali i roditeljima naših učesnika na ukazanom povjerenju i bez čije podrške mi zapravo ne bismo uspjeli.

Nikad neću zaboravit moju tremu kad smo roditeljima u Tuzli prvi put najavili da ćemo djecu iz Bosne i Hercegovine voditi u vikend posjetu Somboru. Veliku zaslugu za uspjeh Projekta imaju i brojne partnerske organizacije sa prostora bivše Jugoslavije sa kojima smo sarađivali dugi niz godina i svakako njegovali vrijednosti mira i suživota. Projekat iz kojega je *Yu Peace mreža* nastala poznatiji je pod nazivom *Odmor od rata i izgradnja mira* i na ovim prostorima se realizuje od 1993. godine a pokrenut je na inicijativu nekoliko aktivista iz Njemačke koji su preživjeli II Svjetski rat i željeli su na neki način djeci iz zaraćenih područja obezbjediti upravo odmor od rata. Bilo je to u našem slučaju 12 dana na moru sa redovnim obrocima daleko od svakodnevnice što je tada, rekli bismo, sasvim dovoljno za naše učesnike ali i njihove porodice koje nisu morale brinuti gdje i kome djecu šalju. Oni tada ni slutili nisu u šta će se sve ovo pretvoriti i koliko pozitivnih stvari izdešavati tokom svih ovih godina. Ali o tome će nešto kasnije kazati moje kolegice iz Sombora i Vukovara.

Ja ću još iskoristiti priliku da se zahvalim gospođi Mandi Prišing i *Udruženju građana Ravangrad* iz Sombora na nominaciji jer je ovo zapravo prva nagrada koju smo dobili u jednoj od zemalja regiona. To nas je jako obradovalo iako u svom radu zapravo nikad nismo težili priznanjima. Simbolično *Priznanje „Krunoslav Sukić“* možemo smatrati krunom našeg ovogodišnjeg rada jer je ovo i prva godina u kojoj smo uspjeli realizovati aktivnosti u svakom od gradova u kojem inače radimo.

Obično su to jedan kamp na moru i jedan kopneni kamp. Ove godine smo stvarno uspjeli sve to uraditi. Inače svi mi iz *Yu Peace mreže* zahvalni smo na prilici da radimo sa mladima jer smo svjesni da mladi žele živjeti u miru i da kao takvi to stvarno i mogu.

Hvala vam na Nagradi koja je samo motiv da nastavimo raditi i dalje iskreno i predano, posvećeno i odgovorno. U miru i za mir. Hvala vam u ime preko 22 000 mladih osoba koje su prošle kroz naš projekat.

Valerija Forgić

Ja sam Valerija Forgić iz Sombora, iz Vojvodine, iz Srbije. Moju mirovnu priču i mirovni aktivizam pokrenuo je upravo *Ravangrad* sa gospođom Mandom Prišing na čelu, a zajedno sa mojom prijateljicom Jasminom koja ne govori, jer Bože moj minuti su ograničeni i nama je to jasno. I zajedno sa svim ovim ostalim prijateljima iz Tuzle, Vukovara, Vakufa, Srebrenice. Da li sam nekoga zaboravila? I svih okolnih mesta. Znam da bi voleli da budu na mojem mestu i ja ću da govorim sada u njihovo ime.

Mi se trudimo zaista da živimo mir i spremni smo u svakom momentu da se založimo za njega idejama, duhom, delima. Trudimo se koliko god je moguće da pronađemo donatore koji to prepoznaju i da organizujemo što više aktivnosti tokom godine. Alma je spomenula da su to mirovni kampovi što na moru, što u gradovima iz kojih mladi dolaze, vikend posete, mirovne šetnje, promovisanje mirovnih aktivnosti u najširem smislu te reči.

Udruženja koja predvode učesnike su spomenuli, a to su *Prijateljice* iz Tuzle, *Sara* iz Srebrenice, *Omladinski Centar* iz Gornjeg Vakufa Uskoplja, *Evropski dom Vukovar* i jedna neformalna grupa koju smo osnovali, pa sam se pronašla i u priči gospodina laureata Zdravka da može jedna neformalna grupa da radi velike stvari, koja se zove *Aktivatori* iz Sombora.

Ono što nas čini posebno ponosnim i sretnim, pogotovo nas koji smo više godina u tom projektu, pa računajmo da je petnaest-dvadeset godina ipak više, iako smo možda mladoliki, jeste da svake godine imamo nove članove koji vremenom postaju voditelji pa se ta linija nastavlja. Ovde među vama ćete videti nas i starijih i mladih u ovim belim majicama . Pokušavamo da promovišemo mir i da živimo mir koliko god da je to moguće.

I sada još jedna, ovaj, učesnica nekada, danas voditeljka iz Vukovara, prijateljica naša da kaže još par reči.

Ranka Kojičinović

Hvala Valeriji! Hvala Almi!

Dobar dan svima! Ja sam Ranka Kojičinović iz Vukovara. I evo ja ću vam se predstaviti tako što ću reći da sam, sada već davne 2002. godine, prvi put sam sudjelovala na ljetnom mirovnom kampu o kojem govorimo. Tada sam bila sudionica. Ravno deset godina kasnije, 2012. g. postajem voditeljica Vukovarske grupe mladih entuzijasta i budućih mirovnjaka i mirovnjakinja.

Naravno, u Vukovaru nije u počecima bilo lako ni okupiti mlade ni predstaviti tu priču, ni okupiti općenito ljude koji bi pristali ići na, sudjelovati, u ovakvoj jednoj edukaciji, odnosno ljetnom mirovnom kampu. Ali, baš zato što je Vukovar jedna takva specifična zajednica i zato što mislim da mi tamo vrlo dobro poznajemo potrebu trajnog mira odnosno izgradnje mira, a ne samo objašnjenje mira kao odsustva rata. Mi ga poznajemo kao potrebu još važnijeg temelja za društvo ravnopravnih i solidarnih građanka i građana.

Sve nas u Vukovaru, ali i šire, upravo je jedna jako važna osoba i njezino djelovanje zadužila. Ona više fizički nije s nama, ali njezino ponizno čovjekoljublje i poruka da ljudi nisu zli nego nesretni, zauvijek ostaje s nama. Radi se o gospođi Ljiljani Gereche dr.sci, kojoj je dodjeljena *Nagrada za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“* i koja je upravo prilikom dodjele te nagrade naglasila da u cijelom svijetu nema važnije zadaće od stvaranja i njegovanja mira. Ovim joj putem želimo zahvaliti na svemu što nam je ostvila, naučila nas i svemu što je uradila za nas. Zbog nje i zbog svih nas danas ovdje stojim ponosna što u toj borbi za bolja razumijevanja prošlosti i izgradnji zdrave učinkovitije zajednice u budućnosti nismo posustali. I što danas kako u Vukovaru, tako i u svim ostalim gradovima koji sudjeluju u našem projektu, nismo okruženi ljudima koji se ne žele ili boje boriti nego smo upravo okruženi mladim, aktivnim, entuzijastičnim ljudima koji nam već godinama poručuju neke stvari. Pa bih ja evo ovdje u njihovo ime željela poručiti nekoliko stvari.

Oni kažu sljedeće: Drugačiji, pa šta? Razlike nas spajaju. Oni žele mostove a ne granice jer svi živimo pod istim nebom. Moja, njihova i naša priča općenito o miru ne smije prestati jer mir nije nešto što živimo trenutno, nije pomodarstvo nego nešto što živimo vječno, što je svakodnevno. Upravo kao i borba za ljudska prava jer ukoliko bez ljudskih prava i bez borbe za ljudskost i bez same ljudskosti ostanemo, ostali smo bez svega. Tim više danas ovo *Priznanje* za nas ima posebnu važnost i poticaj da ne posustanemo.

Još jednom u ime naše *Mreže* i u ime svih naših organizacija, i u ime svih naših mladih koje ću sad zamoliti da ustanu, naše mlade u bijelim majicama. Zahvaljujemo na ovom *Priznanju!*

Osijek, 8. prosinca 2016.g.